

UJETA JESEN

Asta Znidaršič

Zdaj listje ni odprlo še razgledov,
še v vejah sonči barve zlatorjave,
žarijo tla brez najinih pogledov.
Za pir ali za smrt so legle trave?

A čuj, do srca že jesen prihaja,
šume krog nje ognjena oblačila,
za njo družica megla nama baja,
da vse bo s trudno žalostjo ovila.

Ujeta sva za belimi zidovi.
Jesen, jesen, kje tvoji so viharji?
Razbij, zažgi jih, stene, da v tej zarji
zapeli bodo v naju spet gozdovi.

UTRINEK

Asta Znidaršič

Vonji, tišina jeseni,
praproti zlati prameni,
k vresju se trava nagiblje,
veter ju v sanje zaziblje,
listje odpada brez teže,
sonce v slovo k nama leže.